



Naast vaders kwamen ook moeders aan bod,
hup, het hok in – en hopla, de deur ging op slot.
De Saai-Vreter-Turbogas, gulzig en ras,
vrat alles wat ook maar een béétje saai was.

Je snapt het, vanaf toen was het hek van de dam.
Vanaf toen was het hommeles, want wat ervan kwam:
nu wilden de ouders alleen nog maar pret,
ze wilden geen regels meer, geen 'En nú naar bed!'
Geen huiswerkbegeleiding, geen 'Uit die teevee!'
maar met snoep bij 't ontbijt en met poep náást de plee.

Geen vroege bedtijd, geen spruitjes of prei,
geen: 'Eerst je huiswerk!' of: 'Niet gamen meer, jij!'
maar friet met slagroom en frikandellen speciaal:
er was nergens een grens, want het mocht allemaal.

Kamers werden zwijnenstallen, vuurwerk mocht je binnen knallen.
Pony's mochten de keuken in en elk kind in Knapstad kreeg zijn of haar zin.

Tot er op een dag bij het schuurtje snikkend werd getreurd:
'Kijk dan,' riep Kaatje, 'mijn paatje heeft mijn prinsessenjurken
helemaal gescheurd!'
Marije stond ook heel zachtjes te snikken:
'Ik denk niet dat ik dit nog langer kan pikken.
Mijn pony poept in huis, in de keuken en de gang,
maar mam zegt: 'Een drol hou je nou eenmaal niet in bedwang,
en als je het schoon wilt: nou meid, ga je gang!''



Ook Timo Machino gaf schoorvoetend toe:
'Ik ben toch zo on-ge-loof-lijk moe,
want steeds als ik maar eventjes stil zit te gapen,
beginnen mijn ouders te klieren als apen!
Ik doe geen oog dicht - dit gaat écht niet meer,
ik, Timo Machino, wil rust. Niet nóg meer!'

En Pien Laateszien zei: 'Ik heb toch zo'n trek
in stampot met worst of bruine bonen met spek!
Maar er wordt niet gekookt, ik moet het zelf maar verzinnen:
als 't zo doorgaat, word ik nog eens hol vanbinnen!'